

[Handelsministeren.]

Pari — behøver at afvise eventuelle bedre Tilbud, som maatte fremkomme fra anden Side.

Som naturligt er, har den nærmere Fremgangsmaade, der vil være at følge, ikke kunnet udformes i selve det af Udvalget udarbejdede Lovforslag. En nærmere Udformning og fuldt loyal Gennemførelse efter de angivne Linier maa jo forudsættes, for at et fuldt tilfredsstillende Resultat skal kunne naas, og i saa Henseende vil det særlige Udvalg, som jeg lige har nævnt, kunne have sin store Betydning.

For en Ordens Skyld skal jeg blot nævne, at det selvfølgelig maa forudsættes ved Overdragelse af de til en Afdeling eller Filial knyttede Engagementer — disse skal i Parentes bemærket som Hovedregel overføres samlet, for saa vidt Udskillelse af enkelte af Engagementerne ikke af særlige Grunde maa være paakrævet —, at den Bank tilhørende Ejendom, i hvilken vedkommende Filial eller Afdeling har til Huse, overdrages sammen med de samlede Aktiver og Passiver fra den gamle Bank til den nye Bank.

Angaaende de i øvrigt i Forslag II indeholdte Bestemmelser om Ledelsen af den nye Bank og af den gamle Bank, der indtil videre under fuld Statsgaranti fortsætter sin Virksomhed ved Siden af den nye Bank, indtil Tidspunktet for Iværksættelse af Likvidation er inde, skal jeg indskrænke mig til at henvise til Forslaget.

Ifølge § 12 i Forslag II bemyndiges Finansministeren til af Statskassens Midler at indbetale til Landmandsbanken det Underskud, som Statusopgørelsen pr. 31. December 1927 udviser, og her saavel som i Forslag I er det fra Udvalgets Side en Forudsætning, at der regnes med det af Udvalget opgjorte Underskud.

Et Spørgsmaal, som kan volde Vanskelighed — og til hvilket naturligt manges Interesse knytter sig —, er det i § 16 i Forslag II berørte Pensionsspørgsmaal. Det foreslaas her, at Handelsministeren efter Indstilling fra den gamle Banks Bankraad og med Tilslutning af Rigsdagens Landmandsbankudvalg under saadanne Omstændigheder, hvor Anledning hertil maatte være til Stede, kan tillægge Funktionærer eller disses efterladte en nødtørfigt Understøttelse af midlertidig eller vedvarende Karakter. Saadanne Pensionister, som allerede maatte have en egentlig juridisk Ret til Pension, berøres ikke af Forslaget, der derimod vil komme til Anvendelse paa det store Flertal af Landmandsbankens Pen-

sionister, som — efter hvad Banken har oplyst — ikke har nogen egentlig Pensionsret, men blot har faaet tillagt en vis Understøttelse indtil videre. Det maa tilstræbes i alle Tilfælde, hvor Forholdene taler herfor, at være saa hensyntagende som muligt, idet man dog derved neppe ganske vil kunne se bort fra, at alt for stor Ulighed i Forhold til, hvad der er sket ved de foregaaende store Bankstandsninger, vel nok bør søges undgaaet.

Saa vidt Bemærkningerne om Forslag II.

Naar Ministeriet af Beretningens to Forslag har foretrukket Forslag II, da er dette sket saavel af Hensyn til Statskassens som af Hensyn til Erhvervslivets Interesser. Forslag I vil utvivlsomt betyde en statsgaranteret Statsbank i en lang Fremtid, og at tilføre denne Bank et Beløb, der efter Udvalgets Opfattelse overstiger 200 Mill. Kr., vil kunne medføre en overordentlig stærk Forøgelse af netop denne Banks Virksomhed, dels til Finansiering af de nuværende Kunder og dels til Indgaaelse af nye Engagementer. Forslaget vil derigennem betyde en stærk Forøgelse af Statens Risiko ved den fortsatte Garantiforpligtelse, og Tilførselen af Kapital vil ikke komme hele det danske Erhvervsliv til gode, men i første Række den Del, der samler sig om Landmandsbanken. Regeringen maa derfor være af den Opfattelse, at den fulde Betaling af Statskassens Forpligtelser overfor Landmandsbanken først bør ske, naar der er tilvejebragt en endelig Ordning med Afvikling af Statsgarantien til Følge.

Forslag II anviser derimod en praktisk gennemførlig Fremgangsmaade for Overdragelse af Bankens sunde Virksomhed til et eventuelt Aktieselskab paa en for baade Staten og det nye Selskab naturlig og retfærdig Maade. Et *en bloc*-Salg af Banken, som vistnok mange har tænkt sig, lader sig neppe gennemføre. Naar man har set, hvor stærkt divergerende Resultater de forskellige samlede Opgørelser fremviser, saa vil en saadan *en bloc*-Handel — uanset hvilke Beløb og hvilke Vilkaar den end maatte fastsætte — med ikke ringe Ret kunne mistænkes for at være ufordelagtig for Statskassen, samtidig med at den overfor den nye Bank fra Begyndelsen af vil vække Mistillid, vække en Mistanke om, at den har købt for dyrt.

Forslag II anviser derimod en Fremgangsmaade, hvorved Staten og den nye Bank, frit stillede lige overfor hinanden, vil kunne gennemføre en Afvikling paa *fair* Grundlag og indenfor en overskuelig Tid. Naar det alligevel ikke er Forslag II uændret,